

Tankar i tacksägelseveckan i oktober 2025

Det finns sånger som berör oss på djupet. Sånger som får det att skälva inom oss. Sånger där text och melodi tillsammans skapar något som tar tag i oss, påminner oss om något vi vill hålla fast vid, något omistligt, något gudalikt, som man sade förr.

Oftast är det väl kärlekssånger som berör oss på det här sättet, och som påminner oss om vår stora längtan som människor. Önskan att vara efterlängttade och älskade – och om att få längta och höra nära samman.

En av de sånger som många människor vittnar om har den här betydelsen för dem är Benny Anderssons sång Duvemåla Hage. Här är det Kristina som beskriver Karl-Oskars väg till henne – hon visualiserar varje steg han tar, vad han passerar och hör på sin väg – och det hela är en lovsång till skaparen, som skapar den underbara naturen. Hör själva på längtan, naturmystiken och lovsången som Kristina bär – och som ytterst också är varje människas längtan efter kärlek från människor och Gud, eller om man så vill hur Gud sjunger om sin längtan till mötet och dansen med människan.

Sedan han lämnat Korpamoen
tar han stigen mot Bökevara
Bidalites vägskäl ser han snart,
en halv fjärdings väg är det bara

Skälljud från korna hör han svagt,
ifrån Åskålens näs och uddar
Hölassen där i träd och snår,
brukar kvarlämna strån och suddar

Över grind och stätta
har han svingat sig, nu är han nära

Fötterna är lätta
för han vandrar vägen till sin kära.

Åkerby har han bakom sig,
där ska dansas på lördagsnatten
När han passerat Åleberg
ser han Kråkesjöns dunkla vatten

På Krysseboda sommaräng,
ser han liljekonvalj utslagen
Björkskogen där bär nya löv,
där är ljust in på sena dagen

Över grind och stätta
har han svingat sig, nu är han nära
Fötterna är lätta
för han vandrar vägen till sin kära.

Snart är han vid Sju Bönders grind
Jag kan skymta hans vita krage
Snart med hans axel mot min kind
går jag i Duvemåla hage

Ja, här kan vi riktigt känna att de avslutande orden att de tillsammans snart, kropp mot kropp, går i Duvemåla hage, är en bild för hela livet, och därför också för drömmen om Guds rike och paradiset, som just har ursprungsbetydelsen "inhägnad trädgård".

Och nu i veckan som inleddes med Tacksägelsedagen har specifika bilder målats upp för oss om människors största dröm.

Den första bilden är från Uppenbarelsebokens fjärde kapitel verserna 8–11 där det sker en evig lovsång, högt uppe bland himlarnas himmel. Där sången ärar och

tackar Gud som sitter på tronen – lovsjunger den Gud som har skapat världen, livet, naturen, växter, djur och människor. Att denna eviga lovsång sker högt där uppe innebär att den ekar och genljuder överallt, ja högt uppe är ett symbolspråk för att Gud är överallt, och att Guds skaparvilja gäller alla människor, allt liv.

Den andra bilden, den som målas upp i evangelietexten från Matteus femtonde kapitel verserna 29–31, skildrar också något som sker högt där uppe, för det står uttryckligen att Jesus har gått upp på ett berg. Och det vet vi, att fortfarande idag är bergstrakter, särskilt om molnen kommer nära, symboler för närhet till det gudomliga. Det som sker där uppe på berget konkretiserar lovsången från Uppenbarelseboken. För Jesus försonar, helar och läker människorna på berget. Guds eviga skaparvilja fortsätter därmed i Jesu livsverk. Nu genom läkedomssunder, och i bergspredikans tre kapitel, (Matteus femte, sjätte och sjunde kapitel) genom etisk undervisning.

Precis innan Jesus går upp på berget och sjuka människor kommer upp till honom för att bli botade, så hjälper Jesus en kvinna från en helt annan kultur och religion. (Matteus 15:21–28). Först är Jesus avvisande, men hennes argumentation får honom att gå över konventionens gränser, och tänka till. Och sedan när Jesus har botat alla människor på berget – som nog också kom från hennes by – ja då lovsjunger de med samma ord som Jesus själv brukade lovsjunga. Här finns alltså en vändpunkt också för Jesus. Hennes längtan möter hans längtan och det som skulle bli den kristna trons särmärke växer sig allt starkare från den dagen, nämligen att detta är en tro som skapar ett folk istället för att bara vara en tro som är till för ett folk. Guds längtan växer på jorden, precis som grödor, grönsaker, frukt, tillit, förtroenden, arbetslust och innovation. Ja, som allt vi tackar för i tacksägelsedagens vecka.

Vill vi veta mer exakt hur varje sådant här botande av människorna där på berget gick till så kan vi läsa den synoptiska parallellen i Markus 7:31–37. Hos Markus möter vi en riktigt detaljrik och konkret berättelse om hur Jesus med beröring, kroppsvätska och bön botar en döv människa precis efter det att han mött

kvinnan som flyttar hans perspektiv, och innan han mättar 4 000 människor med några få bröd och fiskar. Markus zoomar alltså in den enskilda människan – och Matteus zoomar istället ut genom att betona att det var många som blev botade, och genom att ange vilka sjukdomar de led av – och att de sedan också fick bröd och fisk.

Avslutningsvis vill jag sammanfatta veckans reflektion över tacksägelsedagens tema så här: Vi kan känna igen både Gud och oss själva i Karl-Oskars och Kristinas längtan, i kvinnan som inte ger sig utan argumenterar med Jesus och får rätt, i det eviga lovsjungande till Gud som skapar världen, och som i Jesus Kristus försonar, botar och mättar oss. Och det blir över – till andra, och det med himmelskt överflöd (Matteus 15:32–39).